

Deia Wolfgang Amadeus Mozart

Dc, 25/08/2010 per Ramon Colom Esmatges

[Cal que hi hagi soroll...](#)

"Quantus tremor est futurus, / quando judex est venturus / cuncta stricte discussurus" ("Quan de terror hi haurà, / quan el jutje vingui / a jutjar-nos estrictament").

Ahir em va tocar anar a un enterrament lluny de Barcelona, a un poblet de La Manxa, a 60 kilòmetres de Cuenca. En el camí de tornada em va venir al cap el Rèquiem de Mozart, magnífic, impressionant i revelador d'una cultura de la mort de la que no acabem de fer net. Ja se que el text escrit en el paràgraf anterior no es de Mozart sinó que forma part de la litúrgia catòlica però la conjunció amb la música escrita per el compositor es el que li dona el ressò terrorífic que te aquest Dies Irae i per extensió el fet de la mort. El text ho diu ben clar: "Quantus tremor est futurus" ("Quan de terror hi haurà). Quina basarda li devia produir a Mozart, als seus contemporanis, la mort!.

Avui les coses han canviat per quedar-se -em sembla- en un terreny de ningú. Però anem a pams perquè no es el mateix anar a un enterrament a ciutat que en aquest indret manxec. La localitat te uns 600 habitants amb molta gent gran i pocs joves, dels que entre 300 i 400 eran al acte. L'Església de l'Assumpció, construïda entre el ss. XVI i XVII, amb un magnífic artesonat i pintures al altar, era plena de gom a gom mitja hora abans de l'inici. Al carrer hi havia un centenar de persones esperant l'arribada de les despulles des de la capital. Era un pro home del poble?. No, simplement un veí però quan mor algú tothom l'acompanya en aquest acte.

El sacerdot vestia una casulla negra. Quan de temps feia que no veia una casulla romana (rectangular), negra amb ornamentacions grogues!. No va sonar cap telèfon mòvil, cosa gairebé impossible a les ciutats, però si les paraules de l'oficiant a l'homilia: que si formem part de l'església purgant, que si la Mare de Deu havia de presentar al seu Fill l'ànima del difunt, que si hem vingut a la terra per guanyar-nos la glòria del cel. Tot això dit per un capellà que devia estar en els trenta i escacs. Coincideixo amb ell que es comprensible el dolor dels familiars. El fèretre va ser portat a l'entrada i a la sortida pels fills i amics del difunt de 80 anys. A la sortida, l'oficiant ens va amonestar: "ara anirem cap al cementiri tot resant el rosari. Primer anirà el cotxe, després jo i a continuació la família per ordre de consanguinitat. I que no passi com la darrera vegada que es va convertir en un quirigall".

Què devia succeir la darrera vegada?. Dit i fet. El sacerdot, vestit amb l'alba, l'estola i la casulla negra va començar la desfilada i el rosari. Darrera els assistents. Els cotxes aturats a la carretera fins al cementiri distant uns 500 metres de l'església parroquial. El ritus s'acomplia puntualment, un altre vegada, pels habitants del poble castellà. Al arribar al cementiri, els veïns de camí al nínxol on s'havien de depositar les despulles, s'aturaven a les tombes dels seus familiars a fer petons a les fotografies o a tocar els noms dels seus predecessors, escrits en el marbre, el granit o el guix. Al acabar les darreres pregàries, tots van tornar cap al poble, amb el sacerdot vestit amb la casulla negra mentre explicava l'estat de salut del seu pare, a qui havia deixat amb sa germana per fer el funeral.

Jo vaig aprofitar el camí de tornada va repassar mentalment aquest "reportatge" i

preguntar-me per algunes coses. Com s'ho fan si plou o si fa un fred glaçat com el que pertoca al clima de la regió?. Però sobre tot, per què no som capaços de trobar un punt entremig per aquestes cerimònies, que uneixen a creients i no creients, a practicants dels que no ho son, però sobre tot que substitueixi "el terror" del Dies Irae per l'alegria d'haver acabat el camí per trobar-nos amb Deu tots aquells que creiem o per obtenir la pau duradora i definitiva que implica la mort per a tothom. Saben que penso?. Que després de morir ens mereixem un altre cosa i...també els que es queden aquí.